

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/56048 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 mei 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 mei 2007, verzonden op 5 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

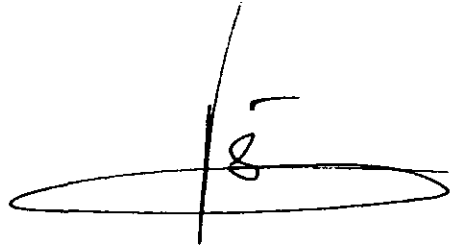
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juli 2007

361.

Verzonden: 25 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05 / 56048

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 31 mei 2007

in de zaak van:

geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M. Woudwijk, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 10 maart 2003 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 16 november 2005 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 13 december 2005 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 8 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.

zaaknummer: AWB 05 / 56048

2

-
- 2.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.
- 2.4 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
- die verdragsvluchteling is;
 - die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
 - van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
 - voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.
- 2.5 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw, is onze Minister bevoegd een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
- 2.6 In artikel 34 Vw, zoals dat luidde ten tijde van aanvraag, is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw, van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw, slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw voordoet.
- 2.7 De rechtbank gaat uit van de volgende feiten. Eiser was kledingmaker en had zijn eigen winkel. Eiser is in zijn winkel twee tot drie maal geslagen en moest zijn werkzaamheden thuis voortzetten, omdat de Taliban niet wilde dat eiser kleding maakte voor vrouwen. In de periode voor zijn vlucht moest(en) één persoon per straat of twee / drie personen per wijk gekozen worden door de malek om in militaire dienst te gaan. Eiser is uit voorzorg gevlucht omdat hij dacht dat hij gekozen zou worden. De vrouw van eiser heeft hem gezegd dat hij het land moest verlaten omdat hij alleen maar thuis zat, bang dat hij geronseld zou worden. Zijn kinderen konden ook niet naar school en zaten de hele dag thuis. Omdat er negatieve gevolgen konden zijn, wanneer eiser geronseld zou worden, heeft de vrouw van eiser hem gevraagd om het land te verlaten en naar een land te gaan waar hij asiel zou kunnen aanvragen om daar vervolgens aangenomen te worden. Er waren inmiddels al twee of drie mensen uit de straat van eiser geronseld. Eiser besloot het land te verlaten en heeft contact opgenomen met een vriend van hem, heeft eiser begeleid tijdens zijn uitreis totdat zij bij een bos terechtkwamen. Ze zijn met drie auto's het bos in gegaan. Ze zijn langs verscheidene controleposten gekomen, maar eiser heeft nooit problemen ondervonden, omdat niemand vroeg naar identiteitsdocumenten. Vervolgens is eiser overgedragen aan Ze zijn met een grote bus in een dag en

een nacht naar Karachi gereisd, waar hij een nacht in een hotel heeft verbleven. De volgende avond werd eiser per taxi naar de luchthaven gebracht. Hij is in zes uur naar een land gevlogen, waar de mensen kleine ogen hebben. Daar is hij 7 of 8 dagen verbleven in een soort hotel. Vervolgens is hij in vier uur gevlogen naar een ander onbekend land. Hij heeft lang gewacht op deze luchthaven en is daarna naar Nederland gevlogen. had de papieren en ging op het vliegveld in Nederland thee halen. Hij is nooit meer teruggekomen. Eiser zag later politie en heeft direct asiel aangevraagd.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ten aanzien van het beroep op artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000

- 2.8 In het kader van de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd heeft verweerder (alsnog) beoordeeld of eiser in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c of (opnieuw) d, Vw.
- 2.9 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de bijzondere negatieve aandacht heeft gestaan van de autoriteiten of de Taliban. Eisers activiteiten worden te marginaal geacht door verweerder om deze negatieve aandacht aannemelijk te maken. Alhoewel het asielrelaas door verweerder geloofwaardig wordt geacht, vormen de gestelde omstandigheden en gebeurtenissen noch op zichzelf, noch in samenhang met elkaar, voldoende grond om ten aanzien van eiser tot vluchtelingenschap te concluderen. Op grond van het voorgaande heeft verweerder geconcludeerd dat niet kan worden aangenomen dat eiser bij terugkeer in het land van herkomst om enigerlei reden de bijzondere aandacht van de autoriteiten en / of derden heeft te verwachten. Eiser komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b Vw.
- 2.10 Eiser heeft hier het volgende tegen aangevoerd. Eiser heeft in beroep verwezen naar de zienswijze. In de zienswijze wordt verwezen naar de gronden van bezwaar, zoals neergelegd in de aanvullende gronden van bezwaar van 3 augustus 2001. Daarin heeft eiser aangevoerd dat niet valt in te zien dat waarom het vluchtrelaas van eiser tegen de achtergrond van de algemene zeer slechte (mensenrechten)situatie in Afghanistan geen enkel vermoeden zou kunnen opwekken dat er een rechtsgrond voor toelating als vluchteling is, nu hij gegronde vrees voor vervolging heeft. Eiser liet vrouwen in zijn winkel komen, zodat sprake is van een toegedichte overtuiging in verband met het geloof. Eiser zal onvoldoende bescherming kunnen krijgen van de lokale autoriteiten, en wijst in verband hiermee op hetgeen is vermeld op pagina 82 van het ambtsbericht van juli 2005. De Taliban is al een paar keer naar het huis van eiser gekomen, omdat zij op zoek zijn naar hem. Ook na het vertrek van eiser is de Taliban nog langsgekomen. Eiser vreest dat hij bij terugkeer zal worden gedood door deze mensen. Voorts is eiser van mening dat hij bij terugkeer in de specifieke negatieve belangstelling zal komen te staan van personen die voorheen tot de Talibangroepering behoorden, nu hij een Talib heeft uitgescholden. Eiser heeft gesteld dat niet eerder wraak is genomen hiervoor omdat hij ondergedoken zat. In Afghanistan is het gebruikelijk dat je na lange tijd nog wraak neemt. Eiser heeft erop gewezen dat mensen van de Taliban hem eerder hebben geslagen, geschopt en bovendien hebben geprobeerd hem mee te nemen en op te pakken. Hij heeft toen kunnen ontsnappen. Op

zaaknummer: AWB 05 / 56048

4

grond van het ambtsbericht moet worden geconcludeerd dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan slecht is.

- 2.11 De rechtbank is van oordeel dat eiser met de aangevoerde, niet nader onderbouwde beroepsgrond, het door verweerder ingenomen standpunt met betrekking tot artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw niet in een ander daglicht heeft kunnen stellen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet te vrezen had voor vervolging. De grond faalt derhalve.
- 2.12 Met betrekking tot artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw overweegt de rechtbank als volgt. Nu uit rechtsoverweging 2.11 volgt dat verweerder, uitgaande van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet te vrezen had voor vervolging, kan evenmin worden aangenomen dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Ook deze grond faalt.
- 2.13 Voor zover eiser zich wenst te beroepen op het traumatabeleid daar hij is geslagen door de Taliban, wordt door verweerder overwogen dat zijn verklaringen op dit punt onvoldoende zwaarwegend worden bevonden om in aanmerking te komen voor dit beleid. Uit de verklaringen van eiser blijkt niet dat sprake is geweest van ernstige mishandeling, nu hij hieraan geen blijvend letsel heeft overgehouden. Evenmin heeft eiser zich nadien onder behandeling van een dokter hoeven stellen.
- 2.14 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat er klemmende redenen van humanitaire aard zijn op grond waarvan hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning, nu hij meerdere keren is geslagen en geschopt door de Taliban. Ook is hij met een soort kabel op zijn schouders geslagen.
- 2.15 Met betrekking tot artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw overweegt de rechtbank als volgt. In de limitatieve opsomming van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding, vermeld in paragraaf C1/4.4.2.2 van de Vreemdelingencirculaire, gaat het om marteling, verkrachting of ernstige mishandeling. Uit jurisprudentie blijkt dat uit het feit, dat 'ernstige mishandeling' voorkomt in de limitatieve opsomming met 'verkrachting' en 'marteling' volgt dat het woord 'ernstig' zelfstandige betekenis heeft. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het gestelde meerdere keren slaan onvoldoende is om daarvan te spreken. Zelfs indien eiser zoals in beroep wordt gesteld eveneens is geschopt en is geslagen op de schouders met een soort kabel, kan dit niet tot de conclusie leiden dat sprake is van ernstige mishandeling zoals bedoeld in paragraaf C1/4.4.2.3. Bovendien is gesteld, noch gebleken dat de traumatische ervaringen verband hielden met het vertrek van eiser uit het land van herkomst. Derhalve heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c Vw.
- 2.16 Tot slot heeft verweerder gesteld dat op het moment van beslissen geen categoriaal beschermingsbeleid gold voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit. De afschaffing van dit beleid is goedgekeurd door de Tweede Kamer. De minister kan hiervan in individuele omstandigheden niet afwijken. Toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw kan derhalve niet aan de orde zijn. Voorts wijst verweerder op de

zaaknummer: AWB 05 / 56048

5

uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 9 maart 2006 (220510569/1, JV 2006/193), waarin wordt overwogen dat hoewel uit het ambtsbericht van juli 2005 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds zorgwekkend is en het aantal incidenten sinds mei 2005 is toegenomen, daar niet uit blijkt dat de algehele situatie sinds januari 2005 zo zeer is veranderd, dat thans anders zou moeten worden geoordeeld dan in de uitspraak van 23 augustus 2005.

- 2.17 Eiser heeft in beroep gesteld dat in het licht van het ambtsbericht van juli 2005 een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd. Dat er zich in Kandahar erg veel incidenten voordoen, dient als bijzondere individuele omstandigheid te worden meegenomen in de onderhavige zaak.
- 2.18 De rechtbank overweegt als volgt. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling moet de vraag of een vreemdeling voor verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Daarbij komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet strookt met wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen.
- Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder, in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, van de algehele situatie van het land van herkomst aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader; daarbuiten dient de rechter de beoordeling van verweerder te respecteren.
- 2.19 In het licht van dit toetsingskader, dat verweerder een ruime beoordelingsmarge laat, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder ten tijde van het besluit niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen om geen beleid van categoriale bescherming voor Afghanistan te voeren. Bovendien wordt overwogen dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State reeds in de uitspraak van 9 maart 2006 heeft vastgesteld dat hoewel uit het ambtsbericht van juli 2005 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds zorgwekkend is en het aantal incidenten sinds mei 2005 is toegenomen, daaruit niet blijkt dat de algehele situatie sinds januari 2005 zo zeer is veranderd, dat thans anders zou moeten worden geoordeeld dan in de zojuist genoemde uitspraak. Bij uitspraak van 23 augustus 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, voor zover thans van belang, met verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2005 inzake Afghanistan geoordeeld dat het standpunt van de minister om ten aanzien van Afghaanse asielzoekers geen beleid van categoriale bescherming te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. Verweerder heeft terecht geconcludeerd dat eisers stelling dat op grond van het ambtsbericht van juli 2005 een categoriaal beschermingsbeleid is geïndiceerd reeds daarom niet kan worden gevolgd.
- 2.20 Voor zover eiser heeft bedoeld te betogen dat in het kader van het categoriaal beschermingsbeleid als bijzondere individuele omstandigheid moet worden meegenomen dat zich in Kandahar erg veel incidenten voordoen, kan dit betoog niet slagen. Nu het bij een categoriaal beschermingsbeleid gaat om bescherming van een

zaaknummer: AWB 05 / 56048

6

bepaalde groep vreemdelingen, kan eiser hier individueel geen rechten aan ontlelen. Dit klemmt te meer nu thans geen categoriaal beschermingsbeleid van kracht is en ook niet geïndiceerd is. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen concluderen dat hiervan niet in een individueel geval kan worden afgeweken.

- 2.21 Gelet hierop leveren de voorgedragen beroepsgronden geen grond op voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt.
- 2.22 Op grond van het voorgaande concludeert de rechtbank dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te vervallen en zich geen andere grond voor verlening op grond van artikel 29 Vw voordoet.

Ten aanzien van de nieuwe documenten en het beroep op Richtlijn 2004/83/EG

- 2.23 In de aanvullende gronden van beroep van 22 februari 2007 heeft eiser verwezen naar een aantal documenten en gewezen op de hieruit blijkende verslechterde veiligheidssituatie en zich tevens op het standpunt gesteld dat getoetst moet worden aan artikel 15, aanhef en onder c, in verbinding met artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de Richtlijn). Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser gevraagd deze nieuwe stukken op basis van artikel 83 Vw bij de beoordeling te betrekken.
- 2.24 Naar het oordeel van de rechtbank zijn de op 22 februari 2007 overgelegde documenten niet relevant voor de beslissing op de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Zelfs indien verweerder op grond van deze documenten zou moeten komen tot vergunningverlening, zou dit er niet toe leiden dat de te verlenen vergunning zou ingaan op het moment dat de eerder aan eiser verleende vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw afliep. Met inachtneming van het voorgaande, heeft eiser dan niet gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw. Derhalve kan hetgeen is aangevoerd in de aanvullende gronden van beroep niet leiden tot het aan eiser verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Conclusie

- 2.25 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren. Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 05 / 56048

7

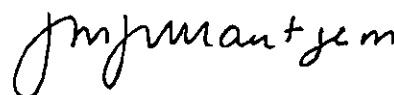
3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, rechter, en op 31 mei 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. E.E.M. van Abbe, griffier.

De griffier is verhinderd te tekenen.

afschrift verzonden op: 05 JUN 2007

Coll: *MA***Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Afschrift verzonden

De afzender: de rechtbank te 's-Gravenhage

W.G. Plein 310
1054 SG Amsterdam

T +31(0)20 412 17 32
F +31(0)20 412 17 95
www.rswadvocaten.nl

RAAD VAN STATE	
4004	INGEKOMEN
B	- 3 JUL 2007
ZAAKNR. 200704544	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per fax: 070-3651380

Amsterdam, 3 juli 2007

Betreft : / Ministerie van Justitie
GCPV
Ons kenmerk : 0501029/WW/ww
Uw kenmerk : IND nr. 0004.29.4007 / V nr. 120.100.0580

Geeft eerbiedig te kennen.

Appellant kiest te dezer zake woonplaats te Amsterdam, WG plein 310, 1054 SG, ten kantore van Ross, Spapens & Woudwijk advocaten.

Mr M. Woudwijk verklaart hierbij, met recht van vervanging, bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de President van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, Reg.nr 05/56048, d.d. 31 mei 2007, verzonden op 5 juni 2007. Een kopie van het afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan als productie 1.

Grief I

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 2.11 en 2.12 van de uitspraak.

Gronden waarop appellant zich met voorgaande niet kan verenigen:

De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant niet te vrezen had voor vervolging. Er wordt daarbij geoordeeld dat de beroepsgrond niet nader is onderbouwd. Appellant meent in de eerste plaats dat hier een marginale toets heeft plaatsgevonden terwijl hier een volle toets had dienen plaats te vinden. Er werd immers uitgegaan van de geloofwaardigheid. Daarnaast is appellant van oordeel dat de beroepsgrond wel degelijk onderbouwd is. Uitgebreid is aangevoerd dat appellant een politieke overtuiging werd toegedicht. Hij wil hierbij verwijzen naar hetgeen is aangevoerd in punt 4 en 5 van de gronden in beroep. Zonder nadere motivering wordt hier miskend door de rechtbank dat appellant wel degelijk te vrezen heeft bij terugkeer. In de overweging 2.12 wordt door de rechtbank verwezen naar overweging 2.11. Ook hier wordt weer ten onrechte marginaal getoetst. Hierbij wordt ook weer miskend dat appellant bij terugkeer wel degelijk problemen verwacht in de zin van artikel 3 EVRM. Hierbij is ook in het geheel niet gekeken naar hetgeen is

aangevoerd in de gronden van beroep. De rechtbank heeft de uitspraak in dit kader dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Grief II

Appellante kan zich niet verenigen met de overweging 2.15 van de uitspraak.

Gronden waarop appellante zich met voorgaande niet kan verenigen:

Hier overweegt de rechtbank dat niet gesteld noch gebleken is dat de traumatische ervaringen verband hielden met het vertrek van appellant uit het land van herkomst. Dit is niet naar voren gebracht door verweerder. De rechtbank treedt hiermee aldus buiten het geschil (artikel 8:69 lid 1 AWB).

Grief III

Appellant kan zich niet verenigen met de overweging 2.22 en 2.25 van de uitspraak.

Gronden waarop appellante zich met voorgaande niet kan verenigen:

Gezien hetgeen in de voorgaande grieven naar voren is gebracht had de rechtbank het beroep dan ook niet ongegrond kunnen verklaren en heeft verweerder zich onterecht op het standpunt gesteld dat er zich geen andere grond voor verlening op grond van artikel 29 Vw voordoet.

De grieven dienen in onderlinge samenhang te worden behandeld.

Petitum

Op grond van vorenstaande verzoekt appellant u het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de Staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

Mr. M. Woudwijk

cc. GCPV